Ч. 130 (11.471). Львів, четвер 13. червня 1929. [illegible] Рік XLVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 5·00 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Tertium non datur.

Львів, 12. червня 1929.

У вчорашній передовиці зазначили ми, що в створеній в Польщі ситуації можливі є два виходи: октроювання нової конституції по лінії бебістично-полковницьких плянів і приспішений хід до фашизму — або переведення виборів на основі дотеперішньої виборчої ординації і у висліді передача влади непесівцям. Третього виходу немає.

Бо третій вихід це продовження істнуючого стану, стану боротьби між виконавчою і законодатною владою, між проурядовими і громадсько-організованими (себ-то партійними) чинниками з усіми наслідками дальшого поглиблення ненормального становища, яке обіймає собою всі признаки скритої домашньої війни. У звязку з внутрішнім і зовнішнім положенням обі „воюючі“ сторони здають собі справу з того, що піттримування теперішнього стану не веде до ніякого позитивного вирішення. Дотеперішні дужання між обома таборами відбуваються рухом маятниковим: раз один табор має перевагу, а раз другий. Підчас соймової сесії звичайно перевага на боці партій, в часі її відсутности горою правлячі чинники. І так постійно протягом трьох останніх літ. Ні один, ні другий табор не виявляє твердої волі (поза словами й деякими тактичними залякуваннями) довести до розіграння затяжної партії. Кожний з них вичікує більш пригожих умовин, корисної для нього констиляції. Не дасться заперечити, що внутрішнє й зовнішнє становище Польщі не формується в користь проурядового, бебістично-полковницького табору. Приказ полк. Славека бебістичним послам напружити всі сили для захоплення ширших мас бебістичним проєктом зміни конституції — не міг бути досі здійснений через байдуже, як не негативне становище громадянства. Для нормального проведення зміни конституції в соймі (по лінії бебістів) нема найменших виглядів.

В таких умовах єдиним виходом є розвязати сойм, що вже неофіціяльно заповіджено. Але що далі? Саме розвязання сойму ще нічого не розвязує. Місце сойму не може лишитися порожнім. І тут, як вже згадано, є дві можливости: октроювання нової конституції, а радше нового устрою по фашистівським зразкам, або нові вибори на основі обовязуючої виборчої ординації. На що рішиться виконавча влада і згуртована біля неї оліґархія?

Треба сумніватися, чи в створених умовинах октроювання нового устрою є можливе. Колиб це було сталося безпосередньо після травневого перевороту, себто в час, коли більшість громадської опінії була на боці переворотовців, коли їх обличча було ще таємне, коли не було ніякого пробного камення для перевірки їхнього правління, то хто зна, чи сьогодні варшавський диктатор не був би стояв поруч Мусолінія. Але сьогодні в часах важкого і неспріятливого зовнішнього положення перти до нового перевороту — було би грою va banque, було би ризковним навіть для найбільших ризикантів. Сьогодні переворот при допомозі тих екзекутивних засобів, якими розпоряджають урядові і проурядові чинники, може й вдівся би, але він не був би прихильно принятий громадянством, бо воно не почувалоб у ньому ніякої корисної для себе зміни. А одночасно він поглибив би ненависть до влади та викликав на поверхню життя або поширив в підземеллях інші переворотові сили — зправа і зліва. У зовнішньому відношенні союз двох (анґльо-німецької), а може й трьох (анґльо-німецько-французької) демократій висортував би уфашистовлену Польщу з великих міжнародніх комбінацій. А це у висліді непомірно збільшило би вплив Німеччини з Рад. Союзом на европейському континенті, тим самим нівелюючи зачатки польської великодержавної політики, що в істнуючій міждержавній конфіґурації є єдиним захистом Польщі перед усіми можливими небезпеками, щонайменше на якийсь час.

Таким чином лишається розвязати сойм і перевести вибори на основі обовязуючої виборчої ординації, себто ще раз відкликатися до загалу горожан. Про такі „успіхи“ бебістів, як у виборах 1928 р. тепер не може бути мови, навіть якби вибори переводив особисто з-п Світальський. Більшість „правних“, тактичних й інших засобів виборчої „боротьби“ проурядового табору є вже відомі, і за ними, уважно слідкувалаб опозиція. Матеріяльних ресурсів, якими розпоряджав уряд марш. в 1928 р., а за які — між іншим — поставлено б. мін. Чеховича перд Держ. Трибуналом, тепер в такій мірі не можнаб було використати. Побіда бебістів іще й тому булаб виключена, що тепер мусілиб вони боронитися проти всіх партій без винятку — тоді, як в 1928 р. велася боротьба тільки проти ендеції, пястівців і непольських партій.

А боротьба і то успішна боротьба зі всіми і вся не під силу такому ріжношерстному й безобличному таборові, як Безп. Бльок. По всякій правдоподібности з виборів вийшли би найсильнішими непесівці і вони в союзі зі селянськими партіями сталиб перемцями влади, пристосовуючись у своїй політиці до західних демократій.

Так говорить льоґіка подій і льоґіка можливостей. Зрештою, розвязку складного внутрішнього й зовнішнього положення Польщі певно принесе нам осінь.

Наші вчителі.

(Від нашого кореспондента.)

Луцьк, 10. червня 1929.

Добігає кінця шкільний рік. Розглядаємо підсумки — і стискає за серце. На всіх північно-західних землях з двома міліонами українців — 3 приватні українські ґімназії (в Луцьку, Рівному й Кремінці), дві приватні народні школи (в Бересті й Рівному), 5 громадських народніх шкіл з українською викладовою мовою... і все!

Маємо, правда, на Волині ще й утраквістичні польсько-українські школи. Які це школи — добре всім відомо: пару годин української мови, а решта все по польськи. Та й українську мову викладають у більшости випадків або польські вчителі (ки) з Галичини або росіяни чи „малороси“, які самі нашої мови н е знають.

А виховання в народніх школах зводиться до того, щоби наші діти вийшли з них добрими... поляками. Та не про викладову мову хочу тут писати, а про тих, що працюють у школі та працюватимуть у ній у майбутньому.

Українських учительських семинарій нема. Натомісць польські вчительські семинарії рік-річно готують значні кадри вчителів, чужих нашому селу. А з другого боку — в цьому році йде чисельне звільнення вчителів не поляків: українців, „малоросів“ і росіян, яких єднало з селом принаймні одно — релігія. Тепер і цього не буде.

Формальним приводом до звільнення вчителів православних є те, що вони не здають ріжних іспитів, які сиплються на них як з рога обильности. Вони навіть не зголошуються до цих іспитів, бо переконані, що лекше верблюдові пройти крізь вушко голки, як їм здати ці іспити. Себто: що ці іспити є лише замаскованим засобом до усунення їх з посад.

Варто замітити, як деякі з них засуджених на редукцію борикалися з загрозою. Відцурувалися українського громадянства, уникали „Просвіти“ й інших українських орґанізацій, боялися українського часопису. Більше: ревно вели польонізаційну роботу, випереджуючи поляків. Все надіялися, що за ці „заслуги“ обмине їх загроза. Та помилилися. „Мавр зробив своє діло, Мавр може відійти“.

Знаю дві вчительки-українки. Одна ,щоби не втратити шматка хліба, виховувала свою донечку в польській мові. Друга дефілювала на святі дітей з національними польськими прапорцями, вложеними в рученята всіх школярів. І щож? Обидві звільнені.

Але найяскравішою є доля вчителя Наумова з с. Ситниці. Він зорґанізував хор, з яким виступав на всіх польських святах, співаючи переважно польські пісні. Їздив зі своїм хором на „дожинки“ до Спали. Взагалі має великі „заслуги“. І таксамо опинився на бруковi з великою родиною.

Всі ці викинені за борт праці від своїх відстали, а в чужих не знайшли оперття. Такий самий гіркий досвід дало життя й багатьом урядовцям, що мають не менші „заслуги“. Цей досвід мусить богато сказати й іншим українським інтеліґентам, які ще не засвоїли собі тої життєвої

правди, що свій гурт дає більше забезпеки, морального спокою й істнування.

Зокрема треба сказати кілька слів про вчителів наших приватних шкіл: народніх і ґімназій. Власне — теплих слів, які, може, засвітять одиноким проміннями на їхньому сумному небі.

Належать вони до найскромніших і найтихших служителів ідеї і рідній культурі. Маючи здебільшого лише половину утримання учителів польських шкіл, вони терпеливо несуть свій хрест, іноді в дуже тяжких для їхнього здоровля умовах. Уявіть собі: учитель ґімназії, 30 лекцій у тісних кімнатах, гори зшитків, ріжні обовязкові іспити то в Кракові, то в Варшаві — й чистої платні місячно 240 зол.

Чи можна в таких умовах працювати й виховувати молодь, як слід? Знаючи ці умови, батьки й громадяни не почувають себе в праві говорити про деякі дефекти в навчанні, а особливо в вихованні учнів.

Ці дефекти є і ми всі їх бачимо. Але ми говоритимемо про них лише тоді, коли наше громадянство раніше подбає за належне обезпечення їх істнування і здоровля. А про це вже час подумати. Час притягти до цього ширші маси, які в нас виховуються в тому дусі, що вони повинні лише одержувати, але не давати.

Справедливість вимагає ствердити, що на наших учителів середніх шкіл ведуть наступ реґіоналісти, намагаючись втягнути їх у свою погану й шкідливу для виховання молоді акцію. Дехто не знаходить в собі сил упертися спокусі чи оманним обіцянкам, накликаючи на школу докори громадянства. Але не є це загальним явищем.

Тому, висловлюючи побажання вчителям, щоби вони не дозволяли втягати себе в роботу, що виходить за межі їхнього високого служення й підриває довіря громадянства до школи, в той же час треба на закінчення шкільного року сказати їм сердешне спасибі за повну пожертвування фахову роботу.

Великим нещастям булоб для наших приватних шкіл і для нашої культури, колиб нечисленні педаґоґічні сили, зголоднілі й виснажені тяжкою працею, пішли шукати собі лекшого й кращого хліба на стороні.

Треба бути не тільки справедливими, віддаючи кожному явищу належне, але й консеквентними та вдячними.

В. Островський.

За розбудову бурс.

В наших компетентних кругах широко приялася думка про конечність образування. молоді у фахових школах. Одначе не так думають батьки молоді, серед яких є ще дуже поширена хибна думка про меншу вартість фахової школи у порівнянні з ґімназією. Тому богато батьків стягнеться з останнього, щоби дати дитину до ґімназії, а не зробить того, коли мова про фахову школу. Цього так скоро покликами не змінимо, тому треба батьків заохочувати для ідеї фахового шкільництва реальними засобами.

Одним з них був би той, щоби дати їм нагоду недорого примістити дитину в бурсі для фахових шкіл або і в загальній, хоча управителі бурс звичайно нерадо на це дивляться і волять мати одноpодну молодь. Певно, що справа приміщення для бурс незвичайно важка, та мимо цього треба вжити усяких заходів, щоби таке приміщення добути, не виключаючи і купна мешкань для примусових льокаторів бурс, щоби тільки приверyути бурсові доміщення для їх давніх цілей. Поза тим слід би подумати над заснуванням бурс на дальших перифериях міст, а навіть в підміських громадах, де лекше за хату та удержання. Віддалення при розвиненій підміській комунікації не буде надто утяжливим для молоді (кількo то уpядників їздить до Львова з Брюхович, Винник, Зимної Води, а навіть з дальших околиць?!), а побут у тихій місцевости, оподаль від міського гамору та зіпсуття, вийде молоді тільки на користь.

Д. Коренець

З польських справ.

На маргінесі львівських подій. — Відозва латино- й вірмено-польських епископів. — „Слово Польске" мірило в оцінці подій. — „Дно моральної нужди".

Від понеділкових подій (з 3. ц. м.), які виявилися в нищенні жидівських культурних установ, минув уже цілий тиждень, але їх ліквідація ще не наступила, хоч уже помітним є значне заспокоєння. У Львові припинилися демонстрації обвепольської молоді, але зате вибухли вони у Варшаві. Та примусовий страйк на львівських високих школах продовжується, не вважаючи на відозву латино- й вірмено-польських епископів, проняту гарячою любовю, вибачливістю й вирозумілістю до вчинків ексцедентів.

„Знаємо, — пишуть достойні архипастирі до корпорантської молоді, — що в останніх подіях не якісь партійні огляди грали у Тебе ролю, про що міг переконатися кожний, хто як чи **завважив і бачив молодь ріжних, нераз протилежних собі відтінків і партій,** що йшла солідарно під одним прапором. Також маємо наявні докази і свідоцтва найповажніших свідків на те, як великою була зневага найсвятіших християнських почувань і що саме вона була мірою Твоїх мотивів, молоде наша. Та наскільки навіть мали би здійснитися поголоски, що кружляють на наш рахунок, наскільки справді в тім чи іншім випадку завзяття й благородне обурення мали би пірвати Вас до жалю гідних подій, то — знаючи Вас — ми є переконані, що Ви перші того жалілиб".

Пожалівши так корпорантську молодь, достойні латино- й вірмено-польські архипастирі взивають її для власного добра припинити страйк, а самі обіцюють занятися долею арештованих ексцедентів.

Не зважаючи на те, страйк продовжується в лагідній формі. Польська преса і — розуміється — жидівська, переповнена описами розвитку подій та їх оцінкою. Вчинки молоді — тим чи іншим способом — посередньо виправдує ендецька, католицька й фашистівська преса, осуджує їх ліберальна, соц.-демократична і жидівська преса. Більшість польської преси, навіть осуджуюча її частина, вибачливо ставиться до польської корпорантської молоді. Далеко завелаб нас реєстрація голосів преси на маргінесі відомих подій. Для характеристики занотуємо хіба голоси двох органів проурядового табору: львівського „Слов-а Польск-ого" і варшавської „Епоки".

Львівський орган, який ніколи не має зрозуміння для колідуючих із законними постановами вчинків непольської молоді, головно української, має глибоке зрозуміння для вчинків польської молоді, коли ті вчинки є звернені проти „інородців".

Щоби зрозуміти молодь, треба знати її психіку, а особливо треба знати **психіку львівської** (розуміється — польської) **молоді.**

„Молодь є елементом імпульсивним і легковірним, і коли входить в конфлікт із правом, то **при оцінці ступня провини все повинноси брати на увагу** — і безсумніву в тому випадку так буде — **лагодячі обставини**".

Тут, у відношенні до львівської (польської) молоді „Сл. Польск." зовсім солідаризується з недавнім своїм повелителем — „Газ. Варшавск-ою", яка пише:

Львів є містом майже полудневим з темпераменту і психіки населення, — а одночасно патріотичним у зовсім відмінний спосіб від середовищ, які без більших зусиль обеднaлися з польською республикою. Щоби позискати Львів, треба знати його серце і вміти до нього добутися. Те саме скажемо про молодь".

Колиж до того всього додати нерішучість урядових комунікатів і несовісність агітації ендеків, то поведінки молоді

„не можна оцінювати з точки погляду **неіснуючої провокації,** але треба ствердити, що **вона ділала так, як була би ділала, колиб не було ніякого сумніву щодо провокації.** І тому молоді не можна безоглядно осуджувати".

На це повинні особливо звернути увагу чинники травневого перевороту і своїми важкими закидами не впихати молоді в обійми противників нового ладу.

Не так вибачливо оцінює львівські ексцеси і темперамент полудневого Львова „Епока", яка той темперамент називає збірною хворою душею:

„**Нещасний Львів, а може лише його молоде покоління, має таку збірну хвору душу,** коли річю природною й управненою признає розбивання льокалів і машин за кожну здогадливу образу релігії й народу. Можна це було ще зрозуміти в заборчих часах, коли не було кому стати в обороні польської гідности, коли влада і вимір справедливости в останній мірі залежали від чужих. Але у своїй державі тільки хворі душі можуть користуватися такими засобами. Таж це не є виявом сили ані патріотизму, але важкої політичної хвороби. Душу Львова треба конечно лікувати".

А на іншому місці (в рубриці „Рефлексії") під написом: „Варвари", та-сама „Епока" пише, що колиб устійнено факт профанації процесії, то єдиний звідсіль висновок: винуватці мусять бути покарані. Але при тому всьому не було би бажаного замішання, тому треба було приноровити засаду збірної відповідальности.

„Та засада зразу веде на моральні низини, де не обовязує елементарне почуття справедливости. Вже не треба шукати винуватців, бо вже не йде про покарання того, що завинив. Ті зпоміж варварів, що демолювали друкарню жидівського часопису і що були переконані, що діти з жидівської школи зробили закинене їм переступство, прецінь знали, що не виконують кари на винуватім. Так само демолюючи жидівський академічний дім. Отже варварство в другій степені, самосуд довершений на невинних. З усею свідомістю, що це невинні. Тієї огиди ніщо не оправдує".

Правда, що тієї огиди **ніщо** не оправдує, але не можна сказати, що **ніхто** не оправдує.

Віче „Згоди" в Кракові.

(Допис з Кракова.)

Дня 9. ц. м. відбулося публичне „велике віче" (так голосили афіші) ославленої „червінсько-руської організації „Згода", яке мало доволі бурливий перебіг. В програму віча входили дві точки: зясування організаційних завдань товариства і промова делєгата з „кресуф". Провідником віча вибрано одного з чолових членів виділу тієї організації, справжнього „русина" Переца, людину зі слабим почуттям національної гідности та чести. На салі театру „Гонг" (де відбувалося віче) майже пустки. Найбільшу частину авдиторії творили представники української місцевої громади й студенти-українці. Нічого дивного проте, що вже на самому початку публика з українською більшістю привитала появу несимпатичного „презеса" окликами невдоволення. Колиж він опісля допустив до голосу заповідженого „кресового" делєгата, котрий у „барвистому" стилі став говорити на тему польського месіянізму, уживаючи постійно слова „рускі" то стрінувся з рішучим протестом українців. І за дозволом Переца вийшов на трибуну представник українського студентства та цілої громади п. Й. Я., та в річевій промові доказав нереальність цеї назви, приноровлюваної поляками у відношенні до нас. Як його соперник забрав слово один з польських редакторів, взиваючи (тепер уже) український загал до „згоди" з поляками й спрямування обаl-

МИХАЙЛО ПОСАЦЬКИЙ.

Боротьба биків.

(Докінчення.)

Приходить нова фаза боротьби. На середину арени виступають бандерілероси, кожний з короткими списами, що мають на кінці сталеві острі гаки, окрашені стяжками. Є їх три. Один з них наставляється з тими списами піднесеними вверх і чекає, коли бик на них кинеться. В туже мить він встромлює ті списи в шию бика згори, а сам завчасу відскакує на бік. Все те видовище, повне страшного напруження і емоції нервів. Списи вже сторчать на карку, бо закривлені гаки їх не пускають. Те саме робить ще другий і третій бандерілерос.

Вкінці остання частина боротьби, коли виступає сам матадор. В лівій руці має багряну плахту, в правій на метер довгу шпаду. Стає перед президіяльною льожею, знімає свій капелюх, перекладаючи на мент шпаду до лівої руки і старою віршованою формулою просить бурмистра дозволу вбити бика на честь міста чи якоїсь жінки, — вже я цього добре чи не чув чи не розумів. Коли дістає цей дозвіл, кидає капелюх від себе геть вгору і наступає напроти бика в лівій руці з червоною плахтою, а в правій зі шпадою.

Мертва тиша в цілім цирку з 20.000 глядачів. Бик поранений і до краю розлючений жене напроти зненавидженої барви. Матадор старається відповідними рухами сукна довести його до позиції, для себе догідної. Стоїть непорушно на місці, в засадничій поставі якби на позір, в лівій руці вимахує сукном, а правою стискає сильно шпаду, прикладає її до лиця і мірить доки не стане віч-на-віч з биком, що йде на нього в розсказенілім гоні.

І тут сталося, чого глядачі не сподівалися. Матадор був один з найліпших в Еспанії, запрошений спеціяльно до Барцельони на час виставки, — **Don Mortaléz.** Двічі станув напроти бика і двічі відскочив, перепускаючи бика мимо себе. Честь матадора була захитана. Ще лишився йому лише один раз, бо лише до трьох разів вільно мірятися. Якби йому ще й втрете не вдалося, то він перестає бути матадором і бували випадки, що коли за третім разом який матадор не убив бика, тоді він сам себе проколював своєю шпадою таки там на місці, з чого зрештою еспанці не дуже богато собі робили. Бо як він нічого не варта, то нехай собі йде.

Але наш матадор за третім разом дійсно пописався. Вже бик омотав свої роги в плахту, а в ту-же мить застригла блискуча сталь між його лопатками майже по саму рукоять. Тоді матадор відскочив на бік, погладивши на останок бика по писку рукою. Бик зараз-же і положився неживий.

Уся штука лежить тут у тім, що удар мусить бути смертельний, інакше матадор сам переплачує життям, а як себе ратує, то тратить свою матадорську честь. Одно з двох.

Я це все описав дуже коротко і доволі сухо. Ціла боротьба тривала майже дві годині, повна всіляких моментів і епізодів. Наприклад, коли раз бик кинувся на плахту матадора, а капеадор у відповідним моменті відскочив, бик у своїм розгоні упав на землю, загнався рогами в пісок і так силою своєї безвладности сунувся цілим своїм тілом по землі.

Після скінченої боротьби матадор усміхнений обходить довкола арену, всі бють браво з тим більшим захопленням, що матадор урятував свою честь. Не знаю, може матадор наумисне так робив. Цього вже я не зрозумів.

Боротьба биків є в еспанців нац. святом і тісно звязана з їхньою душею, з поняттям лицаря. Є це боротьба символічна. Колись мешкали в Еспанії, головно в північній, спокійні оселенці рільники, привязані до своєї землі. Після них лишилися ще по нинішній день малюнки, свіжо переховані, а представляють вони здебільша биків на стінах печер. Ті печерні малюнки можна ще тепер оглядати. Учені оцінюють їх вік на щонайменше на 15—20.000 літ перед Христом. Ті воли, то були символом життєдайної сили землі і її оселенців. Однак пізніше прийшли войовничі племена, іберійці і бербери, покорили тамошнє населення, запанували над ним, а символом того їх панування є саме власне боротьба з биками, яка до нинішнього дня тріває і тривати буде.

Яка страшна, яка глибока, містична тайна міститься в тій боротьбі! Лицарі запанували над спокійними рільниками, ті лицарі колись, як відомо, запанували були над цілим світом, бо в їх державі не заходило сонце. Але ті лицарі тепер сплять, здалека від світа і не беруть в цьому ніякої участи. Але це сфінкс, що колись прокинеться до нового життя. І хто знає, яка ще будучність чекає Европу!

Видко на кожному кроці, що еспанці навязують щораз ближчий контакт з Европою. Свідчать про це хоча би теперішні дві великі виставки в Барцельоні і в Севілі, які своїми розмірами переходять найбуйнішу уяву. У Барцельоні є напр. цілі парки зі штучних квітів. Ті квіти зроблені зі — шкла. І треба аж діткнутися рукою, щоби переконатися, що це шкло. А як ті парки виглядають освітлені в ночі! Які кольосальні там водопади!

Еспанія при всьому своєму горячому сонці, при вогнистих очах і поглядах еспанок, це край туги, задуми, край поважної, незрівнимої краси і поезії, край незглибленої таємности і романтики.

навих сил до наступу проти — ґерманізму. Мимо тих кличів не обійшлося в його промові без стереотипних фраз про „фонди з Берліна й Харкова“, що викликало знов заслужений протест з українських місць. Тоді відповів удруге дуже рівчево п. Я. Я., унагляднюючи статистичними даними стан нашого шкільництва за Австрії і під Польщею та згадуючи лише загально про наші права до університету, ілюструючи тим самим розуміння „згоди“ поляками. Тільки на основі проявів доброї волі а не фраз можна говорити про примирення обох націй. Цей другий виступ українського репрезентанта зискав йому богато симпатій навіть серед деяких поляків. Та все таки вийшов на трибуну ще один поляк і почав у провокаційний і високонекультурний спосіб атакувати українців, ображуючи до живого нашу авдиторію. Це й спричинило відповідну реакцію. Українці візвали провідника зборів Переца до відібрання голосу бесідникові, а коли він цього не зробив та ще й сам став лаяти нас, наші громадяни зажадали висказання (збоку публики) йому заяви недовіря і розбили збори. Відспіванням українських національних гимнів покінчилася та спроба реалізації „згоди“. Треба признати, що наше студентство й громадянство поводилося дуже тактовно, а вже куди культурніше від своїх противників. Темпераментні члени президії потрапили наприклад підносити навіть руку на одного з українських бесідників...

Дамян Горняткевич.

Міжнародні жіночі зїзди.

КОМІСІЯ СХОДУ ЕВРОПИ, КОНГРЕС ЛІҐИ МИРА І СВОБОДИ ТА ІНШІ ЗЇЗДИ.

(Комунікат Української Секції.)

Два ріжні напрямки, які останніми роками стираються у Лізі Мира і Свободи, — одинокій міжнар. жіночій політичній орґанізації, — а то чисто пацифістична і націоналістична, спричинили внутр Ліґи поширення її діяльности з теоретичного пацифізму до живої політичної акції. — Ліґа, яка в перших роках свойого істнування обмежувала свою діяльність до пацифістичних теорій у вихованні, до пацифікації шкіл та публичної думки, — сьогодні вступає з ясною думкою в політичне життя народів, студіює політичні події у цілому світі і робить усякі заходи для охорони поневолених народів перед кривдою і несправедливістю, — вимагаючи признання усім народам мирною дорогою повної свободи для їх культурного, економічного та політичного розвитку. І хоч у Лізі великий вплив мають „фанатичні пацифістки“, — то й вони, улягаючи новій націоналістичній струї, зрозуміли, що найближча дорога до інтернаціоналізму „йде через націоналізм“.

На цьому місці слід зазначити поважний успіх Української Секції на останніх зборах Еґзекутивного Комітету Ліґи в Женеві (які відбулися в днях від 16—19 квітня ц. р.), коли то Ліґа станула на становищі, що в кожній державі може істнувати тільки одна національна секція; — тоді відома суспільна діячка, визначна соціялістка-пацифістка д-р Авґсбурґ заявила, що виїмок становить українська секція, бо репрезентує національну меншість, що прямує до національного визволення.

Це становище Еґзекутива Ліґи приняла і одобрила. Як видно з повищого, то навіть найкрайніші пацифістки з таким поставленням української справи погодилися.

Доказом живої політичної діяльности Ліґи — було скликання Конференції Сходу Европи у Відни, — в часі від 26-го до 28-го березня ц. р. (Про цю конференцію були в нас уже інформації — Ред.). Предметом нарад вище згаданої Конференції були такі справи: 1) Політичне положення за Сході Европи; 2) Проблеми заграничної політики як: границі, договори, зброєння; 3) Проблеми внутрішньої політики а саме: справа національних меншостей, преса, виховання і моральна праця для роззброєння, та 4) Проєкти спільної праці у східньо-европейських краях.

Українська секція іменувала своїми делеґатками на конференцію п. Софію Дністрянську і п. Олену Левицьку з Відня, своїх довголітніх і активних членів та п. Мілену Рудницьку з краю.

Тому, що завданням Конференції Сходу Европи було вияснення усяких національних справ і національного терти на Сході Европи а зокрема перестудіювання справи національних меншостей — Українська Секція виготовила потрібні матеріяли, передаючи їх своїм делеґаткам.

В першім дні нарад 26-го березня ц. р. п. Мілена Рудницька прочитала з рамени Ліґи реферат про „Загальне положення на Сході Европи“ і в дальших нарадах Конференції забирала голос в справі шкільного утраквізму і в справі мілітаризації молоді у польських школах.

Дня 27-го березня ц. р. — відбувся з рамени Ліґи реферат п-ні Андерзон „про національні меншости“ і п-ні Кунвальд про „Мирову леґісляцію“. Тогож дня виголосила реферат від Української Секції п-ні Софія Дністрянська „Про нац. меншости“. В свойому рефераті обговорила прелеґентка ті постанови Версайського договору, які зобовязували між іншим і Польщу до рівноправного трактування усіх національних меншин. Обговорюючи політичне положення українського народу — п. Дністрянська заявила, що „український нарід від віків боровся за свою незалежність і тепер змагає до неї“.

Дня 28-го березня ц. р. п. Олена Левицька обговорила становище Української Секції в порушених на конференції справах. Далі подала історію Української Секції від часу її істнування, порушила справу незатвердження Української Секції у Польщі, мимо рекурсу до міністерства внутрішніх справ і інші актуальні справи Української Секції. — Присутні польські делеґатки заявили, що будуть інтервеніювати у польського уряду в справі затвердження статутів Української Секції. П. Олена Левицька заявила, що Українська Секція стоїть на „національнім принціпі“.

На цьому місці Українська Секція складає подяку Вп. Паням Софії Дністрянській і Олені Левицькій, що перебувають стало за кордоном, за вміле і корисне заступство Української Секції на Комісії Сходу Европи.

Прикрим інцидентом був виступ п. Завадської на конференції Сходу Европи, яка не будучи членом Української Секції — роздавала летючки від імени Української Секції — виголошуючи промову відомої уніревської орієнтації, проти чого запротестували з місця присутні українські делеґатки, а Українська Секція вислала письмо з протестом у тій справі на останні Збори Еґзекутивного Комітету Ліґи до Женеви.

В часі від 16-го до 19-го квітня ц. р. відбулися Збори Еґзекутиви Ліґи в Женеві, на яких заступала Українську Секцію п. Келлер-Чикаленко. На зборах обговорювано справу майбутнього Конґресу Ліґи, зміни статутів Ліґи й інші актуальні справи. Найближчий Конґрес Ліґи Мира і Свободи відбудеться в Празі між 23-им і 28-им серпня ц. р. під кличем „Світ без війни“. Головними справами нарад конґресу будуть слідуючі теми: 1) Міжнародні, політичні і расові непорозуміння, 2) Мирові полагоджуючі методи внутрішніх непорозумінь і їх інтернаціональні, соціяльні та господарські сторони, 3) Які зміни можна впровадити у міжнародніх відносинах — не уживаючи війни? 4) Плян будучої праці. — Українська Секція іменувала своїми делеґатками на Конґрес: п. Блянку Баранову, п. Олену Залізняк і б. сенаторку Олену Левчанівську з краю, та п. Ганну Чикаленко, перебуваючу тепер в Женеві. Крім цього візьмуть участь на Конґресі деякі члени Української Секції, які перебувають за кордоном — а зокрема в Празі. — *Українська Секція Мира і Свободи.*

Чи справді надуживання імен?

(Стаття із священичих кол.)

Львівська **„Нова Зоря“** з д. 19. травня ц. р. ч. 36 (239) помістила отвертий лист о. Л. В. Микитюка з Кут, попереджений редакційними замітками, під спільним заголовком: „Чи надуживанне імен?“ У цьому листі й замітках говориться про меморіял до Риму в справі введення у нас загального целібату. Комітет, зложений з людей загально відомих нашому громадянству, хоч має з гори уповноваження від ширшого загалу писати й підписувати в його імени меморіяли в обороні нашої церкви і хоч уже неодин такий меморіял виготовив і вислав, куди треба, як в кожньому попередному випадку, так і тепер, просив деяких наших визначніших, втаємничених у ту акцію людей, дозволу підписати їх під новий меморіял до Риму. Припадково попало таке письмо комітету в руки о. Микитюка з Кут, який і накинувся отсе в отвертому, розреклямованому „Н. Зорею“ листі на авторів меморіялу за немовто „надуживання імен“.

Боронитися перед замітом надуживання імен не будемо, бо це очевидна напасть і тут проявляється зла воля і о. М. і „Н. Зорі“. Ми хочемо при цій нагоді звернути тільки увагу на лицемірство наших архікатолицьких новозорян.

Всяку анархію, вводжування внутрішньої боротьби в ряди нашої суспільности, зокрема в наші церковні круги, осуджуємо й ми, не менш від новозорян. Так само усуджуємо й ми всякі безпідставні напади на нашу церковну єрархію, всякі безпредметові атаки на їх авторитет. Та з другого боку не признаємо тої рабської „політики“, яка прикриває мовчанкою навіть найшкідливіші почини тої єрархії, що гірше, яка найбільші нераз її промахи не тільки що виправдує, але ще й вихваляє, прославлює. Правда, що й не всякий спосіб виступу проти своєї влади є дозволений. Але предметове, безстороннє, оперте на певних фактах, виготовлене в відповідній формі представлення до найвищої влади, в нашому випадку, до Ап. Столиці, чи це щось каригідного? чи це, як каже „Н. Зоря“ і о. М., „кидання затроєної головні вражди в церкву“, чи це пахне „руїною“? Чи відклик від нижчої влади до вищої це анархія?

А інформування чужих людей про наші гаразди, чи це щось злого, недозволеного? Чи не вільно вже пожалуватися братови перед братом, католикови перед католиком?

Жалоби до вищої влади все і всюди писалися й пишуться, так само все й всюди шукає помочі й поради в скруті один брат у другого брата.

Скільки то жалоб, не жалоб, а безпідставних злобних доносів пішло й іде в Рим від нинішніх новозорян на нашого митрополита, на наше патріотичне духовенство?! Ми ще добре памятаємо давніші доноси на митрополита бл. п. оо. Ф. і В., ЧСВВ. Всім також відомі тепер доноси на тогож митрополита з улиці Липової й Жовківської... Пощо лицемірити?

А що до інформування заграниці, то чи забулося вже про німецькі статті о. Шмериковського, писані вправді по українськи, але призначені для заграниці, о. Ф. Щепковича, еп. Хомишина, і анонімних станиславівських „безженних священиків“?

Коли вільно архікатоликам писати доноси, то чи не вільно звичайним католикам писати меморіяли до Риму?

А вкінці: хто властиво кидає „головню вражди“ в нашу церкву, чи ті, що всупереч законам накидають нам латинські практики, чи ті, що проти того беззаконства виступають і **законною** дорогою бороняться? Не будь першого, не було би й другого. Хто сіє вітер, мусить збирати бурю.

о. К. М.

Наукове життя на еміґрації.

ШЕСТИЙ РІК ДІЯЛЬНОСТИ УКРАЇНСЬКОГО ІСТОРИЧНО-ФІЛЬОЛЬОҐІЧНОГО ТОВАРИСТВА В ПРАЗІ.

(31. V. 1928—30. V. 1929.)

(Докінчення.)

Теми прочитаних ними докладів такі: Праці І. М. Стешенка в історії українського театру; Водевіль кн. А. А. Шаховського „Актеръ на Родинѣ“; Театральна діяльність М. П. Старицького; Наукові сили державного українського університету в Камянці-Подільському; До історії видання книги М. Петрова — Історія української літератури XIX ст.; Камянець Подільський державний український університет і його роля в організації української науки; Іван Котляревський у світлі останніх студій; Іван Котляревський у світлі новіших студій (драми); Гайдамаки; Спомини про М. Стешенка; Сучасні антропольоґічні досліди на Україні; Україніка в чеському історичному часописі; Чужі народи в світлі українських приказок; І. М. Стешенко — перший генеральний секретар народньої освіти й міністер освіти; До питання про морфольоґію українських прикметників; Українські особові назви на „но“; Новаторства М. П. Старицького; Сутковецька твердиня; Ротонда в Мукачеві; Нова теорія походження Київської Руси; Шевченкові поеми (Варнак, Марина, Між скалами неначе злодій, Якби тобі довелося, Якби ви знали паничі); З історії українського історично-фільольоґічного Т-ва в Празі (діяльність В. О. Біднова); До характеру революції Богдана Хмельницького; Геґель і Наполеон; Дві глави із праці про Сковороду: Сковорода й німецька містика; Метафізика Сковороди; Французький історик Шаррон (1621) про кельтське походження Руси; Закупи по Руській Правді; Великий Льох Шевченка; Пакти Хмельницького і грамота з 27. березня 1654 року; Секрет впливу Ж. Ж. Русо; Енеолітична землянка в с. Каршеві; Міжнародній Археольоґічний зїзд 1929 р. в Берліні; Український Університет у Полтаві; Могила енеолітичної доби під Переяславом; Копні суди на Україні; Околиці копних судів на Україні; Вплиbи старочеського права і мови на право і мову литовсько-руської держави XV—XVI ст.; З історії Карлового університету XIV—XV ст. і Річне справоздання про діяльність Т-ва в 1927/28 р.

Як кількість прелегентів, що виступали на засіданнях Т-ва в минулому році, так і кількість поданих ними докладів, у порівнанні з попередніми роками діяльности Т-ва, представляються цілком нормально. Кількість прелегентів за рік не була досі більшою 20 осіб — в 1925/26 р, а кількість прочитаних річно докладів не була досі більшою від 47; пересічно для кожного з перших пяти років припадало прелегентів 16, а викладів 38.

Прочитані в минулому році виклади були присвячені, як бачимо, переважно темам українознавства. Між окремі наукові ділянки вони поділяються приблизно так: українська історія 10, українське письменство й мова 10, фільософія 4, право 4, археольоґія 3, історія мистецтва 2, всесвітня історія 2, етнографія й антропольоґія по 1-му.

На засіданнях Т-ва в минулому році зареєстровано всього 446 відвідин. З них на членів припадає 248, а на гостей 198. Пересічно на одно засідання припадає 16 присутніх: 9 членів і 7 гостей. Щодо участи в засіданнях минулий рік виявляє кількісно деяке пониження, як з боку гостей, так почасти і з боку членів. Пояснення такого явища треба шукати у відїзді декого з активніших членів Т-ва з Праги й у зменшенні в Празі української еміґрації, заінтересованої в діяльности Т-ва взагалі. По місці перебування члени Т-ва в 1928/29 р. поділялися так: Прага й околиці 27, інші міста Чехословаччини 5, за межами ЧСР 16. З перебуваючих „за кордоном" місцем свого осідку мають: Польщу 7, Німеччину 4, Францію 2, Африку й Рад. Україну по 1-му. З них декілька осіб періодично наїздить до Праги. В обговорюванні окремих докладів і в дискусіях брало участь до 8-ми осіб.

Спеціяльних ювилейних засідань Товариство в минулому році не влаштовувало. Зате воно, як і в попередні роки, відгукнулося на ювилеї видатних осіб і установ. З таких у мин. році були: Пятиліття Українського Високого Педагоґічного Інституту ім. М. Драгоманова в Празі, 80-та річниця життя д. чл. Т-ва проф. Ф. А. Щербини, 60-та річниця життя проф. Карлового університету д-ра Ярослава Бідла. Останній своїм листом на імя голови Т-ва подякував за привіт і висловив бажання й надії, що між ним і членами Т-ва й надалі будуть істнувати такі добрі відносини, якими вони були й досі. Крім того 2. червня 1928 р. Т-во вітало нашу славну письменницю Ольгу Кобилянську з нагоди її приїзду до Праги.

В матеріяльному відношенні Т-во в 1928/29 р. не було забезпечене достаточно. Всі видатки, звязані з своєю діяльністю, воно покривало виключно річними внесками та пожертвами своїх, — ніяких сторонніх допомог Т-во не діставало. Загальна сума прибутків Т-ва у минулому році виразилася сумою 300 к. ч., видатки Т-ва (помешкання для засідань, поштові видатки, оповістки, блянкети й т. п.) досягли в цьому році 524 к. ч. Дефіцит покрито пожертвами окремих членів.

Заслухавши річне справоздання Управи Т-ва і принявши його, Збори висловили деякі побажання щодо діяльности Т-ва в наступному році й перевели вибори Президії. Серед перших звертає на себе особливу увагу побажання, аби Т-во в слідуючому році приступало до видання другого збірника своїх „Праць". Деякі доклади, прочитані на засіданнях Т-ва протягом минулих років, частинно появлялися друком в ріжних, як українських так і чужоземних, виданнях, але при теперішньому стані українського видавництва Т-во для наукових праць своїх членів потрібує й власного органу. Видання такого органу роспочато в 1926 р. під назвою „Праці українського Історично-фільольоґічного Т-ва в Празі". Ця дуже надійна наукова публікація припинилася на I. томі: на перешкоді стали трудноші матеріяльного характеру, поборення яких для Т-ва було неможливим. Пекуча потреба в продовженні цього видавництва причинилася й до порушення цієї справи на річних зборах. Після всебічного обговорення її, збори ухвалили прохати заступника голови Т-ва, проф. д-ра Ол. Колессу, взяти на себе організацію засобів, необхідних для реалізації цього видавництва. Проф. Колесса тут-же обіцяв зробити зі свого боку все від нього залежне для здійснення цієї справи.

До Президії, уповноваженої кермувати справами Т-ва в семому році його діяльности вибрано дійсних членів: проф. Д. В. Антоновича— головою, проф. д-ра Ол. Колессу заступником голови і д-ра С. П. Наріжного — секретарем.

У звязку з уступленням з секретарського становища проф. В. О. Біднова, який, будучи досі невідмінним секретарем Т-ва, доклав стільки своєї праці в справу його розвитку і вложив таку значну пайку в його діяльність. Загальні Збори висловивши повне признання праці проф. В. О. Біднова для Т-ва, ухвалили вислати йому привіт і побажання сил і здоровля для продовження його корисної праці і на далі.

Прага, 5. VI. 1929. С. Н.

З Українського Т-ва Допомоги Інвалідам.

Руїнницька робота „Сельробу".

У 112 числі часопису „Сельроб" з датою 26. V. 1929 р. появилася стаття анонімового автора п. назвою „Інваліди УГА", якої ціль підкопати Українське Товариство Допомоги Інвалідам у Львові та підорвати дотеперішнє довіря громадянства до Головної Ради Товариства злобними видумками та відповідно спрепарованими в редакції „Сельробу" фактами. Нема сумніву, що оскільки авторами статті мали би бути дійсно „клясово свідомі товариші" Костей та Дацьків, видалені за діяльність на шкоду Товариства та загалу інвалідів з Українського Інвалідського Дому, то вони хотілиб пімститися на Товаристві, якого більше не потребують, бо одержали фахове образування.

Редакції „Сельробу" на поміщені клевети не уважаємо за відповідне посилати спростування, але передаємо справу судови.

Головна Рада УКТОДІ, Львів.

З життя наших установ.

Загальні Збори „Дністра".

Відбуті дня 30. травня ц. р. Загальні Збори Т-ва взаїмних обезпечень і Кооперативного Банку „Дністер" затвердили предложені Дирекцією Т-ва біляиси й рахунки зисків і страт, уділили Управі Т-ва абсолюторії з діяльности, та ухвалили з зиску Кооперативного Банку „Дністер" за 1928 рік виплатити членам 8 проц. дивіденду від вплачених уділів, призначити зол. 4.000 на добродійні цілі, а оставшу решту приділити до резервових фондів Т-ва. Із предложеного друкованого звіту довідуємося, що в Т-ві вз. об. „Дністер", яке веде відділ обезпечень від огню і відділ обезпечень від крадіжі з вломом збільшилася в 1928 р. премія вдвоє у порівнянні з минулим роком, а то головно в наслідок прибутку посередних обезпечень. Процентове відношення шкід до премії було в діловім році дуже корисне, такеамо скріпилися значно фонди і резерви Товариства укриті в своїх сімох реальностях у Львові, які стоять у білянсі тільки з квотою зол. 300.000, — коли в дійсности їх вартість щонайменше втроє більша.

Відносно Кооперативного Банку „Дністер", то його постійний розвиток виявляється з одного боку у збільшенні на 7 і пів міліона золотих обороту касового (до 26 і пів міліона зол. в 1928 р.), а з другого боку у прибутку майже 2.000 нових членів та у скріпленні фондів Т-ва.

З порівняння головних цифр білянсу за останніх пять літ видно найкраще розвиток Банку:

в р.	скількість членів	уділи	вкладки	позички
		в з о л о т и х:		
1924	1391	44.968	188.576	233.436
1925	3015	153.337	491.856	586.722
1926	3846	209.135	653.075	798.151
1927	6520	325.970	1,407.092	1,904.692
1928	8225	427.913	1,547.086	2,261.458

З кінцем 1928 р. виносило заряджуване Банком майно поверх зол. 3.000,000, а власні капітали Банку виносили зол. 600.000, то є на зол. 120 тисяч більше як у минулому році і уміщені були почасти в цінних паперах а почасти в необдовжених трьох реальностях у Львові і двох більших посілостях. Звіт Ревізійної Комісії Товариства як також звіт Ревізійного Союза Українських Кооператив з переведеної ревізії ствердив, що Товариство „стоїть на передовому місці серед українських кооператив як щодо своєї фінансової сили так і щодо налаждання своїх ділянок". Це ствердження є найкращим признанням для Управи Т-ва за її відповідальну працю серед теперішніх тяжких і прикрих відносин.

Університетський страйк скінчений.

З днем 12. червня страйкуючі львівські академики зачинають правильну працю в усіх вищих школах. Страйк зліквідовано ще вчора і львівський академічний комітет повідомив про це загал молоді.

—o—

Навязання англ.-більшовицьких взаємин.

„Дейли Експрес" приносить вістку, що вже почалося сондування в справі евент. навязання дипл. взаємин між Анґлією та СРСР. У найближчім часі мають початися переговори в справі анґ. більшовицького договору.

—o—

Справа Вербицького й Атаманчука перед Найвищим Судом.

Дня 10. і 11. червня 1929 р. відбувалася перед Найвищим Судом у Варшаві розправа Вербицького й Атаманчука, обвинувачених у вбивстві кур. Собінського. Оборона внесла була, як відомо, зажалення неважности проти присуду та відклик проти виміру кари. Відклик щодо присуду вини відкинено, себто затверджено присуд львівського суду. Щодо виміру кари, то можливо, що послідує ще зміна, бо залежить це від тайного засідання суду.

Як відомо, Вербицький був присуджений на кару смерти, Атаманчук на десять літ вязниці. Боронили перед Найвищим Судом: адв. Смяровський з Варшави та д-р Шухевич і д-р Старосольський зі Львова.

Стріча Мекдональда з през. Гувером.

У звязи з плянованою подорожею Мекдональда до Америки задля стрічі з през. Гувером, льондонські консервативні кола побоюються, що Мекдональд занадто далеко піде в уступках в справі розаброєння. Анґлія, на думку тих кол, може зґодитися на далекойдучі уступки, але не допустить, щоби нищити власні боєві одиниці в заміну за приречення Америки, що не буде будувати нових кораблів.

—o—

Дебата в справі нац. меншостей.

Дня 11. червня на засіданні Ради Ліґи Націй, що радить як комітет, мін. Штреземан зазначив, що звіт комітету 3-х у справі нац. меншостей не задовольняє його тези та предложив відложити дискусію або звернутися до постійного трибуналу міжнар. справедливости в Гаазі. Предложення це поборювали Бріян, Адаці та Шіяльоя. Бріян сказав, що відложення викликало би прикре враження та що німецька теза може знищити працю Ліґи Народів у ділянці охорони меншостей.

Новий проект Адація.

Японський дел. Адаці предложив текст проекту резолюції, що незначно ріжниться від попереднього: 1) коли ґен. секретар признає, що петиція не відповідає умовинам, устійненим 1925 р., ґен. секретар буде відтепер повідомляти про це петента, 2) коли петиція дуже важна, Рада могтиме скликати комітет для розгляду петиції, з пятьох замісць із трьох, 3) стверджується можливість скоршого скликування менш. комітетів, 4) висліди праць менш. комітетів комунікуватимуть членам Ради по закінченні праць, а крім того раз на рік оголошуватиме їх секретар Ліґи, 5) ця точка вказує на корисність оголошування праць менш. комітетів за згодою заінтересованих урядів, 7) ця точка поручає ґен. секретареві оголошувати раз у рік статистичні дані, що приходять до комітету. Вкінці резолюція поручає повідомляти про повищі постанови держави, які приняли менш. зобовязання, та всіх членів Ліґи.

На веч. засіданні комітет Ради постановив предложити Раді для ухвалення проект резолюції, яку опрацював Адаці. Справа ввійде на публ. засідання в четвер.

—o—

Репараційна конференція при участи сукц. держав.

Мадридський кореспондент „Шікаго Трібюн" повідомляє, що на проектовану конференцію крім Німеччини, Франції, Бельгії, Італії та Японії запросять також: Югославію, Мадярщину, Румунію та Польщу, бо мають управильнити справи, що торкаються сукцесійних держав.

—o—

Коли можна переводити нічні ревізії.

Від 1. липня 1929. увіходить у життя новий кодекс карного поступовання. На основі нового кодексу особисті ревізії можуть переводити лише люди того самого пола, що ревідований. В ночі домашню ревізію можна переводити лише у випадках, що не терплять проволоки, коли йде про проступок, за який передбачена кара принайменше 6 місяців.

—o—

Додатковий речинець реєстрації чужинців.

Чужинці, які з оправданих причин не могли зареєструватися в обовязуючих речинцях, мають зареєструватися в гродськім старостві в додатковім речинці від 15. до 30. червня 1929. За незареєстрування каратимуть карою до 3.000 зол. або арештом до 6 тижнів, або й обома карами враз. но та ще й можуть виселити поза кордони Польщі.

НОВИНКИ

— **Іспит зрілости** в державній академічній гимназії з українською мовою навчання у Львові (головне завед.) відбувся в днях від 22. до 31. травня 1929 під проводом дир. гімн. д-ра М. Сабата. Іспит зложили з відділу А: Адамчук Орест, Дочило Мирон, Гнілець Іван, Казанівський Тарас, Коник Василь, Коваль Михайло, Крохмальний Алексій, Лаба Василь, Локач Зенон Іван, Мартинов Степан, Матвійчина Ілля, Олійник Іван, Паланиця Віктор, Рудко Василь, Сарчук Володимир, Слоневський Мирон Юліян, Тимняк Микола, Василишин Володимир, Вергун Михайло, Возьний Евстахій. При устнім іспиті репробовано одного кандидата; з відділу Б: Андрусів Роман Володимир, Бачинський Ярослав Микола, Бажанський Ярослав Олексій, Боюн Мирон, Боринець Андрій, Чайковський Юрій Олекса, Чичкевич Мирослав, Дедик Степан, Добровольський Іван, Гординський де Антонович Богдан Зиновій, Климишин Микола, Кусьпісь Михайло, Одноріг Василь, Орищук Омелян Микола, Рожанський Богдан Теодор, Волосенко Андрій, Заячківський Богдан Тит Осип, Залеський Петро, Зварич Петро. При письменнім іспиті репробовано двох (2) кандидатів, при устнім двох (2); з відділу В (гуманіст.): Бартош Евген Ярослав, Барляк Роман, Глібовицький Степан, Йойко Мирослав Олексій, Капустій Ростислав Михайло, Коваль Володимир Лев, Ланчук Василь, Макогон Орест Ярослав, Мартинюк Михайло, Масляк Ярослав Іван, Молодовець Микола, Михальчук Дмитро, Процюк Юрій, Саламон Петро Павло, Салук Ярослав, Сяноцький Олександер Дамян, Сярок Станислав, Щуровський Роман, Шухевич Юрій Микола. При письменнім іспиті репробовано двох (2) кандидатів, при устнім трьох (3).

— **Підданство емігрантів.** Свіжий обіжник міністерства внутр. справ у Варшаві до воєвідств розвязує досі невиясненуСправу: що мають вписувати на реєстраційних листках ті емігранти, що виїхавши з території теперішнього СРСР опинились у Польщі у ситуації людей без своєї держави. Міністерство рішило, що треба їм лишити повну свободу і не приневолювати, щоби вписували в рубриці „державна приналежність" держави, якої підданими вони не є ні фактично ні ідейно. Тому вони можуть написати там „невясована", з тим, що мають право подати до цього пояснення, чи належали до російської держави чи до Української Народньої Республики.

— **Трупи на селі.** У Кротошині під Львовом чотирох парубків узяло участь у боротьбі за одну дівчину. Вислід був такий, що одного П. Ламбуцького пробили ножем на смерть, а трьох Б. Ламбуцького, Й. Марловича і Й. Тарача перевезли ранених до шпиталя у Львові. — На секретаря громади в Волі Комборській (Коросно) Бігоня напав хтось у ночі в хаті і вбив його сокирою.

— **На всі боки.** В однім з останніх чисел (ч. 41) „Нової Зорі" находимо статтю про „Метафізику Бердяєва на тлі релігійно-містичного шукання змісту і мети в історії" п. Вячеслава Заїкина. А в російській „За Свободу" з дня 10. п. м. находимо звістку, що вчитель російської гімназії у Варшаві В. М. Заікин відкрив у цій-же гімназії вступною промовою „торжественное празднование Дня Русской Культуры". Це той сам добродій щодо якого особи ми друкували у свій час документи з доказами, що він був на службі царської охрани. Православна теольоґія і цареславіє з одного боку, з другого співробітництво в українськім католицькім органі — скаля небуденна! Талант та й годі!

— **Буде польська Академія літератури.** Зїзд польських письменників у Познані закінчився цілою низкою постанов щодо професійної організації письменників, які матимуть свій Центральний Союз у Варшаві, далі щодо охорони прав письменської праці, якій має піти назустріч уряд і щодо справи утворення окремої Академії, над якою йшла від довшого часу дискусія в пресі. Більшість висловилася за Академією, що складатиметься з 21 членів. Перших 10 призначить Президент Річипосполитої, а дальших 11 вибере перша десятка. Становище члена Академії буде досмертне і щойно смерть одного дасть змогу ввійти новому на опорожнене місце.

— **Дороге мистецтво.** У міських варшавських театрах є такі дефіцити, що міська рада звернулась до уряду з проханням підмоги нового пів міліона зол. Аж тепер люди довідуються що варшавська опера взагалі не може мати доходу, бо скількість місць не всилі покрити коштів кожної вистави.

— **Що кому помагає.** У Варшаві скінчився вчора зоібаний, буденний процес, якиу тепер є тисячі, але його закінчення відбігає сильно від інших, зовсім таких самих процесів. Обвинувачували 19-літню В. Прушинську, що пробувала підчас сну вбити свого мужа сокирою. Муж розпився і вів гуляще життя в вуличнім товаристві. Коли вертався пияний до хати, счиняв такий гармідер, що сусіди з других домів не могли спати. Після одної такої сцени молода жінка доведена до розпуки вдарила мужа сокирою підчас сну кілька разів, але не мала сили його вбити. Муж утратив око і вийшов після кількох місяців зі шпиталя. З тяжких ран лишились близни. Жінку мали засудити на довголітню вязницю. Муж приняв на розправі вину на себе і заявив, що погодився з жінкою і живе вже з нею добре. Жінка потвердила це. Суд присудив їй мінімальну кару 6 місяців завісивши її. Процес, що так гарно закінчився, не насуває веселої рефлексії; виходило би з нього, що деяким мужам треба аж розрубати голову сокирою, щоби очуняли.

— **Ріжні вістки.** На зборах адвокатської палати в Загребі при участи 262 адвокатів прийшло до одиничних протестів проти телеграми, яку збори мали вислати з привітом до короля; чотирьох адвокатів арештувала (!) поліція. — Німецькі залізниці мають подорожіти у звязку з підвишкою плат залізничників. — Уельський князь вибирається на липень до Німеччини нашів „інкоґніто". — Еспанський диктатор Прімо де Рівера дістав польський ордер „Білого Орла". — Цього тижня святкуватимуть у Льондоні 10-ліття першого перелету над океаном, доверщеного анґлійцями Алькоком і Уіттеном. — У Торіно святкували маніфестаційно перенесення мощей основника чину Салезіянів блаженного о. Боска. — М. Ґоркий, що приїхав до Москви і довший час помандрує над рідною Волгою заповідає, що на осінь, з огляду на здоровля, вернеться знову до Італії. — У Москві почав радити конґрес безбожників при участи делеґатів з Німеччини та Швеції. — Якийсь музика у Відні Отто Бравн-Новак побив новий рекорд гри на фортепяні: 80 годин без упину.— Німецький князь Ліхтенштайн і ґраф Альмассі вибрались автом з Судану до Каїро і досі не приїхали до місця, де ждуть на них; імовірно загинули в пустині. — Французький археольоґ Дарус, що виїхав для дослідів до Тель Аббрад у Сирії вбитий розбійниками.

— **Цікавий присуд.** З Берліна повідомляють про один цікавий судовий присуд з Моабіт. Судили молоду дівчину за напад з грабіжю. 22-літня Ґертруда Бемберек попала в довги, наслідком своєї нешлюбної дитини, яка їй умерла. Тоді вона переодяглась за мущину і одної ночі напала на свою давнішню господиню, вирвавши їй торбинку з грішми. Її заарештували. Ще передтим вона заручилась з одним молодим мущиною. При всіх злагіднюючих обставинах вона мала дістати півтора року вязниці. Її оборонець вказував на те, що вона перед цим злодійством вела зразкове життя. Остаточно прокуратор пішов на уступки і відложив їй кару, якщо вона згодиться зірвати зі своїм нареченим, щоби молодий хлопець не мусів працювати на дівчину сильно непевну з морального погляду. Дівчина пішла на три роки до поправчого заведення.

— **Справлення похибок.** В останньому 129 числі „Діла" вкралися деякі прикрі друкарські похибки. І так у передовиці „Оптимізм і песимізм" у третій шпальті 8 рядок згори замісць слова „пародія" має бути „партія". У статті п. н. „Шкільництво в Злучених Державах" (Розмова з д-ром А. Кібзеєм). У першому розділі п. н. „Початкова (публична) школа"... третє з черги речення має звучати: „Діти починають ходити до школи від 6 або 7 року життя" У третьому розділі п. н. „Середні школи (каледжі)", третє з черги речення має звучати правильно так: „Дівчата кінчать звичайно ще однорічні курси, на яких учаться *писання* (а не шиття!) на машині та стенографії і т. д."

— **Чудеса техніки.** Анґлійське радіо переловило цими днями в 4. год. зранку в лісі Еппінґ спів соловіїв і поширило його як пункт програми. Цьогож вечора прийшла вже до Льондону бездротна звістка з Нюфундляндії, що пересланий спів соловіїв чули там зовсім виразно, відріжнюючи в хорі чотири птахи. Яка ідеальна доба! Чотирома соловіями можна нині задовольнити вражливу весняну душу міліонів!

— **Вісти з „Рідної Школи". На шляху до ширшого лету.** В понеділок, 17. червня ц. р. відбудеться в салі засідань Тов. „Просвіта" ширша нарада Головної Управи „Рідної Школи" з відпоручниками наших культурно-освітніх і гуманітарних установ, з послом П. Васильчуком і представниками холмської та підляської земель в справі протшколення шкільних дітей Холмщини й Підляша в українських галицьких школах та поміщення їх в наших виховних установах. Справа доцільного виховання згаданих дітей лежить в нашому національному інтересі і якщо дійсно вона поведеться, то буде мати епохальне значіння в процесі справжнього пролому сокальського кордону, який так різко досі відділяє синів і дочок одного народу. Нема найменшого сумніву, що за тим проломом пішли би бистрим ходом і дальші.

— **З державної гімназії в Перемишлі.** Дотеперішні зголошення до вступних іспитів приняті. Останній реченець зголошень (устних у секретаря, письменних у дирекції) до 25. червня включно. Іспити до І. кл. 28., до вищих клас 29. і 30. червня. По феріях за осібним дозволом дирекції. 1-1

З театру.

Барон Кімель, оперета В. Колльо.

Оперета львівського міського театру виїзджає на вакаційну поїздку і щоби гідно попрощати свою публику, дала на остатов сезону... „Барона Кімеля". Могла безпечно вибрати щось більше змістовного, бо „Барон Кімель" чи не найдурніша з усіх безчислених оперетток, які перейшли через львівський театр.

Не знаю, як виглядалаб ціла вистава, колиб не оживляв її знаменитий Татшанський, у ролі „Жайворонка". Пані: Рильська і Корабянка робили, що могли, щоби видобути хоч трохи чару зі своїх нецікавих роль. Решта артистів успішно воювала з сонливістю лібретта, а балет у купелевих костюмах пригадав публиці недалекі вакації. Диріґував п. Войнаровіч.

Кр.

Зі спортового життя.

Прогулька до Жовкви.

Секція наколесників Спорт. Т-ва „Україна" уладжує в четвер 13. червня прогульку до Жовкви 30/60 км. Збірка год. 10 рано коло „Нар. Торговлі". Поворот год. 5 по пол. Учасникам-гостям раді.

Змагання за мистецтво.

Змагання за мистецтво Спорт. Т-ва „Україна" на 1929 рік відбудуться в неділю 16. червня, на просторі 30 км. Рівночасно відбудуться змагання на 10 км. за нагороди в жетонах.

Сокільські спортові змагання.

Сок. спорт. змагання заповідаються дуже інтересно. Приїзд зголосили Сок. Тов. з краю зі Станиславова, Перемишля, Бібрки, Миколаєва й інших. Вже сьогодні є понад 40 зголошених. Докладний хід змагань. 13 червня в год. 9. рано збірка всіх змагунів на площі „С-Б.", перегляд лікарський, вильосовання місць. В год. 10. розпочинаються рівночасно передзмагання мущин і жінок. Пополудні зачинаються змагання в год. 3. Програму змагань подають афіші. Заінтересовання викликують змагання у відбиванці, до котрих зголосилося 8 дружин як також мячеві змагання „Сокіл" Миколаїв, „Сокіл" IV. Львів.

Спортова Секція С—Б

Дописи.

СТАНИСЛАВІВ. (Свято матері). Дня 19. травня ц. р. відсвяткувало станиславівське громадянство гідно свято „Української Матері". Свято було зорґанізоване жіноцтвом, згуртованим у „Кружку Українських Жінок", яке особливо в останньому році проявляє живу діяльність. Ще наша дітвора не забула втіхи, яку мала з гарно поставленої „Сніжинки" зимою, як отсе „Кружок" знов повів тих-же малих громадян на нове їх свято. І не лише молодь віддала поклін Матері; старше громадянство також оцінюючи значіння свідомої матері для майбутнього народу, своєю численною присутністю на святі дало доказ, що розуміє вагу такого свята і його поезію.

Свято почалось торжественним Богослуженням у катедрі в год. 9. рано. Святочна Академія була в год. 4. по полудні у салі Українського Сокола.

Богослуження відправив при битком наповненій церкві — переважно молоддю — о. д-р Фіґоль. Він виголосив перейняту любовю дитини до матері захоплюючу проповідь. Горячими словами зналював труди і недоспані ночі, які мати жертвує для своєї дитини, пояснюючи, чому день свята матері повинен бути для неї бодай раз у рік днем тихої радости і нагороди за її працю.

Академію відкрила промовою п. Рубчакова. На дальшу програму зложилися: реферат п. Фіголевої, яка обширно обговорила значіння матері для нації, ілюструючи свою промову добре підібраними виїмками з української і чужих літератур, далі, хорові виступи дівочого хору гімназії УПТ. і тов. 16-ки держ. муж. гімназії та якісь фортепіянове сольо. З помі-

деклямацій особливо велике враження зробила поема П. Тичини „Скорбна мати", виголошена 6-літньою ученицею школи Шашкевича Віркою Чепига, яка з дитячим чуттям віддала думки поета і заслужила собі на невгаваючі оплески численної публики. Гарною була також деклямація ученика тоїж школи, який виголосив вірш Уляни Кравченко п. з. „До Матері".

Академію закінчив живий образ матері, яка віддає від себе всі скарби світа, а пригортає свої діточки. Постать матері незвичайно вдатно віддала п. Антоновичева з театру Тобілевича. Взагалі треба підкреслити, що члени цього театру взяли діяльну участь в Академії, чи то в живім образі, чи в прикрашенні сцени, чим дуже багато причинилися до звеличання свята. Особливо допомогли кружкови артисти цього театру п. Блавацький і п. Боровик.

На загал академія перейшла з повним успіхом, а треба зважити, що нпр. хорові точки не виконував вишколений хор „Бояна", але шкільна молодь, яка співала, хоч не конче може з високими артистичними вальорами, але з чуттям.

„Кружок Українських Жінок" — під проводом теперішнього виділу дуже гарно вивязався з узятого на себе обовязку.

Присутній.

Нові книжки й журнали.

„Український Філятеліст", місячник. Рік V. Число 5—6. Відень, травень-червень 1929. Зміст: М. Секретар: Марки з портретами монархів та президентів; д-р В. Онишкевич: Філятелістичні miscellanea; М. Садовський: Міжнародня філятелістична виставка у Данцігу; Е. Вировий: Ще один невідомий український передрук; д-р І. Зефельднер: Поділ подільських передруків; Маркообмін зі СРСР; Д-р В. Онишкевич: Марки М. Коцюбинського; Праця М. Секретаря про полеву пошту УГА.; Нові марки; Дрібні вісти; З філь. журналів; Бібліографія; Пресовий фонд „У. Ф."; Від Редакції; Листування Редакції; Оголошення; Дарові премії.

„Зиз", журнал сатири та гумору. Рік VI. Ч. 10. Львів, 1. червня 1929.

„Культура", журнал культурного, суспільного й політичного життя. Рік видання VII. Ч. 2—6. Львів, лютень-червень 1929. Зміст: Десять років; І. Новітній: Дрогобицька „Робітничо-жовнірська Рада"; Н. Лазоркевич: Шляхи соціальн. будівництва в СРСР. та правий ухил у ВКП(б); К-р: Основні моменти в ситуації та опортуністично-націоналістичні ухили антисителівців; Справа Максимовича, Шумського і Гринька перед Контрольною Комісією Комінтерну; Постанова ІКК Комінтерну в справі О. Шумського та К. Максимовича; Заява Шумського та Максимовича до редакції „Правди"; Васильків на роздоріжжу; Нові Шляхи; Життя й Революція; Наша Правда; Початки соціялістичного руху у Східній Галичині.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Василь Ляшук, старшина УГА, член УНДО, „Поосвіти" і „Народної Торговлі" помер нагло 20. травня ц. р. в ріднім селі Старгороді сокальського повіту. Лишив жінку-учительку і 14-літнього сина, гімн. учня. Прожив 45 літ. Покійний був працьовитим і чесним громадянином, відзначався чистим як кришталь характером та був карним членом своєї суспільности. Працював у школі і поза школою як учитель над просвітним і економічним піднесенням свого народу та служив усім на кождім кроці своїми практичними радами. Підчас війни виступав все в обороні покривджених. По розвалі Австрії, як старшина УГА був все першим на найбільше загрожених становищах. Відтак прийшлося ще перебути у таборі в Домбю. Однак все те не зломило Покійника на дусі. Повернувши в рідне село займався господаркою і пасічництвом. При тім брав живу участь у просвітнім, економічним і політичнім житті свого повіту. В своїм селі заложив читальню і кооперативу, а в сусіднім Районову Молочарську Спілку. У всіх тих інституціях був душею і своєю невсипущою та безінтересовною працею довів їх до повного розквіту. Підчас останніх виборів до сойму брав активну участь у виборчій акції і на кождім кроці підтримував теперішнього посла Володимира Кохана, як представника народу. В осени 1928 заложив споживчу крамницю в Володимирі Волинським п. н. „Селянська Торговля". Отже був одним з тих, що активно ломили сокальський кордон! Перенісшися до Володимира почав працювати з повним запалом на всіх ділянках національного життя. Належав до всіх тутешніх товариств, а в „Просвіті" був членом виділу. Та якраз серед розпочатої праці постигла його ненадійно смерть. В Старгороді висипано нову могилу, в котрій положено на вічний спочинок тлінні останки Покійного народнього робітника. Нехайже рідна земля, — котру Покійний так любив — буде йому легка як перо. В. Й. П.!

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Середа 12-го, г. 7·30 веч. „Барон Ківедь".

Четвер 13-го, г. 7·30 веч. „[illegible]igmolion", комедія Б. Шова. Гостинний виступ А. Венгерка.

Малий Театр:

Середа 12-го, г. 7·30 веч. „Сильвія купує собі чоловіка".

Четвер 13-го, г. 7·30 веч. „Сильвія купує собі чоловіка".

Кіна.

„Аполльо": „Незнаний батько" (Редж. Дені).

„Кольосеум": „Таємний оборонець" (Гарі Піль).

„Лев": „Чуда Бразилії", Гомонтів тиждень і комедія.

„Люна": „Володар просторів".

„Марусенька": „Повоєнний мушина" (Іно Сим) і „Доляр і припадок".

„Оаза": „Пімщена обида" і „Макс король цирківців".

„Палас": „Орієнт-Експрес" (Ліді Даговер) і „Король Доляр І".

„Пан": „Америка бавиться".

„Пасаж": „Цирківка Ріта (Гут Джібсон), комедія і Гомонтів тиждень.

„Утіха": „Людина з минувшиною" (Конрад Вайдт).

„Фатаморгана": „Серце не слуга".

„Химера": „Дон Жуан, що згрішив".

Програма радіо.

Четвер 13-го.

Льондон (358). 20·45 Квінтет.

Париж (1744). 21·00 Концерт.

Берлін (475,4). 20·00 Фільгармонія: вечір арій.

Відень (519,9). 20·05 Веселий вечір.

Давентрі (482,3). 22·55 „Отелльо", опера.

Рим (443,8). 21·00 Симфонічна орхестра.

Будапешт (545). 19·30 Циганська орхестра. 19·30 Опера.

Мюнхен (536·7). 21·00 Симфонічна орхестра.

Москва (1442,3). 16·00 Оперетова музика.

Харків (1680). 18·30 Музично-літер. вечір.

Варшава (1395,1). 17·55 Сучасна музика. 20·30 Симфонічний популярний концерт.

Краків (314,1). 23·00 Музика до танців.

Познань (339·8). 20·30. Органовий концерт.

Катовиці (41[illegible],1). 23·00 Легка музика.

Ковно (20[illegible]0). 22·10 Концерт.

Пятниця 14-го.

Льондон ([illegible]58). 17·15 Легка музика.

Париж (174[illegible]). 21·35. „Пелеас і Мелісанда" опера Дебюссі.

Берлін (475,4). „Німа з Портічі", опера Обера.

Відень (519,9). 21·10 З репертуару І. Штравса.

Давентрі (48[illegible],3). 22.00 Військова орхестра.

Лянгенберг (462,2). 17.40. Композиції Паганіні.

Мюнхен (536,7). 21·15 Веселий вечір.

Міляно (504,2). 20·30. Симфонічний концерт.

Рим (443,8) 21·00. „Княжна чардаша", оперетка Кальмана.

Брюссель (511,9) 21·15 „Кармен".

Ленінград (1000) 19·00 „Отелльо" Верді.

Москва (1442,3). 16·00. Російська музика. 19·00 Симфонічний концерт.

Київ (775). 8.10. Камерна музика.

Варшава (1395,1). 20·30 Симфонічний концерт. 20·30 Вечірний концерт.

Познань (339,8) 17·55 Артисти опери.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Дирекція дівочої гімназії „Рідної Школи" з правом прилюдности в Станиславові (вул. Липова ч. 80). [illegible] іспити до I. кл. відбудуться дня 27. і 28. червня; до клас від II—VII дня 21—27 червня, вписи дня 28. червня. 2160 3—3

Надзвичайні загальні Збори Секції Українського Студентського Союза в Станиславові відбудуться в четвер, дня 20. червня 1929 р. о год. 10. рано в саді „Української Бесіди". — **Секційна Рада.** 2196 3—3

Виділ чит. Просвіта на Жовківському передмісті почувається до милого обовязку зложити п. Лаврові Станиславові щиру подяку за щедрий дар — пятьдесять амер долярів — зложених на будову дому чит. Просвіти. — Рівночасно виділ дякує хорові и рад. Кунчинського за зложені на цюж саме ціль чотири амер. доляри. — **М. Огродник** голова. **Р. Слинка** — секретар. 2214 1-1

Д-р Олесь Бабій має листи в Адміністрації „Діла".

Родичів й опікунів учеників мужеських учительських семинарійних курсів „Р. Ш." у Львові, вул. Театинська ч. 10, просить Головна Управа „Рідної Школи" на зібрання в неділю дня 16. червня ц. р. о год. [illegible] до 1[illegible]. до салі „Української Бесіди". — **Головна Управа „Р. Ш.".** 2215 1-1

В Прив. Семинарі С. С. Василіянок у Львові вул. Потоцького ч. 95. (з правами державних шкіл) відбудуться вступні іспити на I. курс в днях 25—29 червня лекційним системом. Подання о допущення до вступного іспиту треба вносити на руки дирекції найдальше до дня 24. червня (особисто або почтою) долучуючи до подання метрику, посвідку щеплення віспи, останнє шкільне свідоцтво та перебіг життя. Лікарського свідоцтва не потреба тому, що всі учениці будуть піддані оглядинам шкільної лікарки. Вступний іспит на III. курс (на два вільні місця) відбудеться дня 25. і 26. червня, на прочі курси (II. і IV.) не заряджується вступних іспитів з браку вільних місць на сі курси. — Вписи на всі курси та до всіх кляс семикласової школи вправ відбудуться лиш перед феріями в днях від 25—30 червня. — 2152 3-3 **Дирекція.**

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

БіЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ і СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятків літ у цілім краю звісна фірма **Іван Зельтенрайх,** Львів, пл. Марійська ч. 5. Купую бриланти, золото, срібло, плачу найвищі ціни. 3 164-?

НОТАРІЯТ БОГОРОДЧАНИ прийме на сталу посаду кандидата з довшою практикою, може бути з правом субституції. Ізза браку мешкання посада надається для кавалерів. Подати усліва. 2208 2—3

КОСІВ, за Коломиєю, пенсіонат п. Лукашевської поручає покої сонішні з первоглядним удержанням, ціни уміркован[і]. 1877 15-20

ЯМНА пансіон п. Струмінської поручає сонішні покої і першорядний харч. 2195 2 2

СТУДЕНТ ПРАВ, інструктор, прийме лекцію на провінції. Зголошення — почта Бориня, Начальство Суду „Студент". 2203 2-2

ПОШУКУЄТЬСЯ особи до помочі в господарстві і ведення кухні у священика на селі, зголошення від 5 до 6. вул. Корденького 51. Левицький. 2210 2-2

ФРИЗІЄР-УКРАЇНЕЦЬ негайно потрібний до ведення фризієрні у Львові. Спілка невиключена. Зголошення під „фризієр" до Адміністрації. 2209 2-3

ГОДИННИКИ „Zenith", „Longines", також біжутерію власного виробу поручає: Домбровський-Розважевський, Львів, (Готель Жорж) — Догідні умови. 1336 [illegible]

ДІВЧИНКА з виділовою школою і шиттям, невибаглива, лагідна, потрібна негайно до товариства 5-літної дівчинки. — Зголошення: Ольга Філь, вул. Театинська ч. 3, між 2—4 год. пополудни. 2217 1—1

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Звичайні Загальні Збори

Кружка Р. Ш. в Турці, відбудуться в неділю дня 16. червня 1929 р. о год. 17 в домі „Просвіти".

Дневний порядок:

1) Відкриття Зборів. 2) Відчитання протоколу зі Загальних Зборів в дні [illegible] 1927 р. 3) Звіт уступаючої Старшини. 4) Реферат посла Д. Великановича „Значіння Рідної Школи". 5) Вибір голови, 6 членів і 3 заступників Старшини, як також Контрольної Комісії. 6) Внески і запити. — На випадок недостачі комплету відбудуться Збори о год. 18. при якомунебудь числі членів. — Старшина Кружка „Рідної Школи" в Турці. 1-1

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.